

gjerling kan faae i Sinde nu gjentagende at forlange et saa overordentlig stort Beløb, haade naar henses til tidligere Praxis, naar henses til Landets økonomiske Forhold, og naar henses til Landets Stilling. Der er naturligvis flere andre Forhold, som man kunde omtale paa Finantsloven. Jeg er overbevist om, at der er Mange, der ved at blade Finantsloven igjennem, have standset for Exempel ved de store Udgifter til vore Gesandtskaber i Udlandet, og som have sagt til sig selv: Mon det dog ikke vilde være gaaet os bedre, hvis vi havde sparet disse mange Hundredtusinder, disse mange Millioner eller hvormange det nu er. Men det er kun en kort Bemærkning, jeg her vil gjøre om det Finantsielle; jeg gaar ikke ind paa Sagen overhoved, da jeg ikke anser at komme ind paa den. At Sagen vil gaa i sin gamle Gænge til Udvalg, og at dette Udvalg, saavidt muligt, vil benytte tidligere Forarbejder, tidligere indhenteede Oplysninger, antager jeg for en given Sag. Der er jo ganske vist ikke saa meget Nyt i den foreliggende Finantslov fremfor i den tidligere behandlede, at det kunde forlede i alt Fald mig, om end muligvis nok de nye Medlemmer, til at gaa nærmere i det Enkelte. Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at sige, at det er den Stilling, jeg indtager til den høie Regjering, og den Overbevisning, jeg har om, at vi ikke faae stor Glæde og Betsignelse for Landet af Folkethingets Virksomhed, saa længe vi ikke kunne ledes af en Regjering, som staar i politisk Tillidsforhold til Folkethinget. Jeg gjentager, hvad jeg sagde før: Kan man komme til at se bort fra disse almindelige parlamentariske Krav og Grundsaetninger og sætte dem til Side, kan man faae Overbevisning om, at selv til den Regjering, man ikke har Tillid til i indre Forhold, har man Ret og Grund til at have Tillid i det Ydre, saa vil, naar det kan bevises mig, min Stilling til de enkelte Lovforslag naturligvis forsaavidt i det Væsentlige blive forandret.

Solstein-Ledreborg: Jeg finder ingen Opfordring til at komme ind paa denne Lovs Detailler; da den jo har været behandlet i denne Samlings første Del saavidt, at Betænkningen var trykt og var paatænkt omdelt til Thinget efter de foruugaende Konferencer, som imidlertid bleve afbrudte ved den stedfunde Opløsning. Derimod kan jeg ikke andet end komme noget ind paa den efter min Mening forandrede politiske Situation, der indtraadte som Følge af Begivenhederne i det sidste Hjerdingaar, ikke blot Valgene den 3die Januar, men hvad dermed staar i Forbindelse, haade før og efter. Jeg skal begynde med at erkjende, at Valgene den 3die Januar have været, jeg tør nok bruge det Udtryk, en Seir for, hvad man i Almindelighed taler Høire i videre Betydning. Men jeg maa tilstaa, at ikke destomindre har det undret mig noget at se den Glæde, hvormed denne

Seir er bleven hilset af samtlige Modstandere af den Politik, som betegnes med et Føllesudtryk, ved „Venstre“ herhjemme. Denne almindelige Glæde, som disse Valg have bragt, tilstaaer jeg, har undret mig noget, da Valgenes Betydning er mindre, end man vilde gjøre den til, thi en væsentlig Grund til, at nogle Kredse ere vundne for de Herrer, er den Uenighed, der har fundet Sted mellem de to Venstrepartier; det er vist nok, men der er ogsaa andre Kredse, der ere vundne af andre Grunde, vundne af Høirepartiet her i Landet som Følge af en kraftigere Organisation og en stærkere Tilslutning af Meningsfæller omkring i Landet. Jeg skal derfor ikke fremhæve den Grund som Hovedgrunden til, at jeg ikke forstaaer den Glæde, som har yttret sig over, hvad jeg foreløbig vil kalde Seiren af 3die Januar. Jeg skal heller ikke anføre som Grund dertil, hvad man nok kunde, at trods denne Seir udgjør dette Parti dog endnu kun et Mindretal, der ikke er istand til at udrette Noget paa egen Haand her i Folkethinget og altsaa ikke er istand til at staffe Regjeringen den Støtte, som denne ikke kan undvære for at bringe vore Forhold fremad paa konstitutionel Maade. Jeg skal endvidere heller ikke komme ind paa den Betragtning, at der jo ved Valgene synes at være gaaet Ting i Svang, som gjøre Seiren i enkelte Kredse af tvivlsom Værd. Alt det skal jeg lade ligge, thi det er mindre væsentlige Ting i Sammenligning med den Grundbetragtning, at jeg ikke forstaaer den Glæde, det har vakt, at Valgene ere faldne ud, som de ere. Jeg maa for at motivere dette komme noget tilbage til det sidste Aars Politik. Min Opfattelse af det sidste Aars Politik kan jeg ikke betegne som Andet, end at den var et Forsøg fra alle deres Side her i Landet, som betragte en rolig, forfatningsmæssig Udvikling som værende af afgjørende Betydning for vort Lands Fremtid, paa at bringe en saadan tilveie ad Dverenskomstens Vej, idet man satte Sagen og Landets Interesser over Personernes. Saaledes tror jeg, man objektivt kan betegne den Politik, der er ført i de sidste Aar, og jeg kan ikke se Andet, end at Valgresultatet og Resultatet af de sidste Maaneders Politik nærmest maa betegnes som et Nederlag for denne Politik, som et Nederlag for dem, der ad Dverenskomstens og den rolige Udviklings Vej ønske at tilveiebringe en rolig og forfatningsmæssig Tilstand her hjemme. Saaledes betragter jeg Valget (Ufbyrdelse). Det ærede Medlem, som siger Nei, skal jeg forsøge at overbevise, naar jeg faar Tid til at fremsætte mine Argumenter. Jeg siger ikke blot et Nederlag for det Parti, jeg tilhører, og som jeg tilstaaer har tabt adskillige Stemmer ved Valget — det tilstaaer jeg ganske aabent, og jeg lægger ikke Skjul paa det —, men et Nederlag for alle dem, der overhovedet have stillet Landets Interesser i denne Sag af en fredelig Udvikling over Ministeriet Estrups Interesser. Det er jo ikke Alle i Høire,